

Primož Krečič

POT MARIJINE VERE

Premišljevanja za devetdnevnicu pred Brezmadežno

Primož Krečič

**POT
MARIJINE
VERE**

**Premišljevanja
za devetdnevnicu pred Brezmadežno**

Ljubljana 2010

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-532.2-312.47

KREČIČ, Primož

Pot Marijine vere : premišljevanja za devetdnevnicu pred
Brezmadežno / Primož Krečič. - Ljubljana : Salve, 2010

ISBN 978-961-211-559-3

253408256

Izdala: Marijina kongregacija slovenskih bogoslovcev
in duhovnikov, Ljubljana

Ikona na naslovnici: Mati Božja z Detetom

Avtorica ikone: Albina Nastran

Lektorirala: s. Vesna Jelen, ŠS

Odgovarja: Marko Mohor Stegnar

Založil: Salve d.o.o. Ljubljana

Naklada 1.200 izvodov

Leto 2010

1. POKLICANA OD BOGA REŠITELJA

Lk 1, 26–38

Pot Marijine vere se začenja v Nazaretu. Tam je Bog stopil k njej in ji odkril edinstven poklic. Verovala in zaupala je Bogu, čeprav je od nje zahteval zelo veliko, skoraj nemogoče. Sveto pismo jo blagruje zaradi te močne vere, v kateri je sprejela Božjega Sina na svet. Bog kliče in zaupa človeku njegovo poklicanost. Vse se začenja z odkritim dialogom in se konča s sprejetjem ali zavrnitvijo Božjega načrta.

Sprejeti svojo poklicanost je prva stopnja vsake poti vere. Marija je v pogovoru z Božjim poslancem spoznala, da je poklicana k nalogi, ki je bila zanjo skoraj nemogoča: da bi postala Božja Mati, ko je bila še devica in zaročena z Jožefom. Toda za poklicanega ni najbolj pomembno, v kaj je poklican in kakšen napor je za to potreben, ampak, kdo ga kliče in zakaj.

V Lukovi pripovedi o oznanjenju je angel kar trikrat spregovoril o Božjem načrtu, Marija pa mu je vedno znova pritrdila. Pri tem pa je bodoča Božja Mati postavila vprašanje, kako se bo to zgodilo. Angel ji je obljubil moč Svetega Duha in ji v potrdilo nakazal, da je tudi njena sorodnica zanosila, kljub njeni starosti in nerodovitnosti (Lk 1,35–37).

Bog je izbral Marijo, da bi postala mati njegovega Sina. S tem prihodom je želel rešiti človeštvo iz suženjstva greha in nemoči. Tudi danes potrebuje ljudi, v ka-

terih želi prebivati njegova Beseda. Marija nam kaže pot poklicanosti, da v veri sprejmemo Božji načrt in pomagamo Odrešeniku pri vstopanju na svet.

Pomemben vidik božje poklicanosti je tudi zaupanje. Bog je Mariji zaupal materinstvo svojega Sina. Pri tem se je treba zavedati, da je vsaka poklicanost za Boga tveganje, saj stavi svoj načrt na nebogljenega človeka. Zato pa se poklicani ne sme čutiti sam in nemočen. Bog ga je že pred tem nagovorom obdaril s svojo ljubeznijo in mnogimi darovi. Mora jih odkrivati, razvijati in obroditi dolžni sad.

Ob Božjem zaupanju raste tudi zaupanje v nas same, da veliko pomenimo Bogu in imamo nalogo v zgodovini. Namesto da razmišljamo, kaj vse od nas zahteva in koliko truda bo za to potrebno, je bolje, da se damo Bogu na voljo in se veselimo, da računa na nas. Strah ni dovoljen. Tudi Mariji je angel rekel, naj se ne boji. Zaupanje pomeni, da smo v bližini drage osebe in nas ona varuje. Seveda so na tej poti tudi težave in preizkušnje, treba je živeti pokorščino v različnih okoliščinah. Marsikdaj se čutimo le poslani in ne ljubljeni. Toda Bog ne neha iskati tistih, ki vanj verujejo in so mu pripravljeni izročiti svojo vero ter vse bitje. Če se Jezus ne pojavlja na naših ulicah, če ni navzoč v krščanskih skupnostih, potem smo nanj pozabili. Zato naj nas okrepi On, ki je živel nekoč v Nazaretu. Čim bolj mu bomo zaupali, tem bolj bo postal domač v našem življenju in pri tem nam bo pomagala Marija. Gospod je pripravljen ponoviti v nas vse čudeže, ki jih je storil, in še veliko drugih.

Gospod Bog, čudimo se, da si za rešitev človeštva
izbral preprosto judovsko mladenko Marijo.
Prav tako vabiš nas,
naj ti podarimo svoje življenje in vero.
Skupaj z Marijo smo presenečeni,
da smo dobili mesto
v velikem načrtu odrešitve človeštva.

Zaupanje, ki si ga položil v nas,
je temelj našega zaupanja.
Če smo tako vredni zate,
moramo zaupati tudi sebi
in vsem, h katerim smo poklicani.
Gospod, ti nam podarjaš, kar te v veri prosimo.
Daj nam dar pokorščine,
da bi znali sprejeti vsa tvoja naročila,
da bi v nas zaživela,
kakor je v Mariji zaživel tvoj Sin.

Gospod, hvala, ker misliš na nas,
kakor si mislil na Marijo,
ko si v sadu njenega telesa prišel prebivat med nas.
Naj ga sprejmemo kakor Marija
in se mu odpremo z vsem življenjem.

2. POSLANA, DA SLUŽI BLIŽNJEMU IN SLAVI BOGA

Lk 1,39–56

Potem ko je Marija v veri in telesu sprejela Božjega otroka in bila obogatena s poslanstvom Božje Matere, je začutila potrebo po darovanju. Zato je odhitela k sorodnici Elizabeti, da bi ji pomagala v njeni nosečnosti in se z njo veselila tega Božjega daru. Vernica je postala služabnica, Božja Mati je stopila v službo tistega, ki jo je potreboval. Ko človek sprejme Boga, se odpre tudi za bližnjega. Prav to potrjuje poklicanost, da ne ostanemo pri sebi, ampak gremo k tistim, ki nas potrebujejo. Tako služenje je tudi potrditev naše vere, odgovor na Božje delovanje, da v nas izvršuje čudovita dela. Tisti, ki zavračajo služenje bližnjim, tudi ne morejo začutiti izkušnje tega daru. Z ločevanjem služenja Bogu od služenja bratom izgubljamo njegov blagoslov.

Marijina izvolitev za Božjo Mater je tako usmerjena k temu, da bi prinesla na svet Odrešenika (Lk 1,31–33). Jezusovo spočetje je začetek nove dobe rešitve človeštva od temeljne nemoči pred grehom, zlom in smrtjo. Marijino poslušanje Boga se je razširilo v poslušanje ljudi, v njihovem veselju in stiskah. Bližnji v potrebi in težavi je preizkus naše pokorščine Božjemu klicu. Bog nas kliče in nam kaže cilj ter namen poklicanosti. Kakor Marija dobi tudi vsak poklicani namig, kako naj služi, da bo uresničil to, za kar je poklican in kar je obljubil. Ko

Bog govori enemu, govori tudi za druge, da bi odkrili svojo poklicanost in pot služenja. Pred službo bližnjim moramo biti najprej v službi Boga, tako kakor Marija, ki je bila najprej Božja dekla in za tem služabnica Elizabete.

Pomemben je marijanski način spoznavanja naslovnikov naše pomoči. Bog nas najprej pošilja, da služimo našim skupnostim in družinam. Ko služimo ljudem, služimo Bogu, ki se nam razodeva po tej ljubezni. Ko je prišla Marija k Elizabeti, je ob služenju prinesla v njeno hišo Boga, ki je kot majhen otrok zaživel pod njenim srcem. Marsikje ljudje molijo k Bogu na Marijin način, vendar v življenje drugih ne prinašajo Jezusa.

Tudi molitev more predstavljati način služenja bližnjim. Marija ni zapela svoje hvalnice v templju niti v skritosti svojega doma, ampak je Boga hvalila v hiši drugih, ko jim je pomagala. Kdor tako izpolni svojo nalogo, more videti milost, ki mu je bila podarjena, in jo proslaviti pred drugimi. Revščina našega služenja je pogosto vzrok revščine naše molitve. V svojem poslanstvu bi morali postaviti Boga na prvo mesto in vse gledati skozi njega. Slabo mu odgovorimo, če nismo priskočili na pomoč bratom v potrebi. Kdor najde čas, voljo in besede za pomoč bližnjim, hvali Boga in gradi zaklad srčne toplote.

Magnifikat je edina Marijina molitev, ki jo poznamo. Marija v njej priznava Bogu njegovo veličino in slavi čudeže njegove dobrote do vseh zvestih. Molivci znajo bolje videti, kaj Bog hoče in kako jih ljubi, zato so tudi bolj

poslušni in odprti za izpolnjevanje njegove volje. Marija nam tako kaže kraj in način, kjer se moremo postaviti pred Gospoda in ga slaviti.

*Zahvaljujemo se ti, Gospod Bog,
da so tisti, ki si jih poklical,
kraj tvoje navzočnosti v svetu
in nam prinašajo tvojega Sina.
Njegova mati Marija nas uči gledati
na kraje našega poslanstva
kot na kraje molitve
in odkrivanja tvojih novih načrtov.*

*Tvoja navzočnost nas vabi tja, kjer nas pričakuješ.
Pomagaj nam, da bi bolj jasno spoznali,
kako nas imaš rad in računaš na nas.
Še jasneje nam pokaži, kako naj ti služimo,
da bomo koristni našim bratom in sestram,
da te bodo srečali
in bodo napolnjeni s tvojim Duhom.*

*Zlasti pa nam pomagaj,
da bomo spremenili svojo molitev,
da ne bomo le prosili za tisto, kar nam manjka,
ampak da te bomo z vsem življenjem slavili,
potem ko smo te srečali
in si nam pokazal pot poslanstva.*

*Ob Mariji premišljujemo tvojo veličino in te slavimo,
tako bo naše slavljenje oznanilo za druge,
zlasti za vse, ki jim po tvoji dobroti služimo.
Zato, Gospod, poživi našo molitev,
da bo govorila o tebi.*

3. GLEDATI BOGA V SVOJEM ŽIVLJENJU

Lk 2,1–20

Marijina pot vere je napredovala ob Jezusovem rojstvu in pripravi nanj. Dolgo se je pripravljala na ta dogodek, ki pa ji je poleg tihe sreče prinesel nove zahteve in zlasti preizkušnjo vere. Veliko težje je videti Boga v otroku kakor ga opevati v Magnifikatu.

Odkar je pristala na angelovo povabilo in spočela Jezusa, ni imela miru pred Bogom. Prihod Boga v naše življenje ne pomeni umirjenosti, ampak vse razgiba. Življenje Božjega otroka pod srcem Marije je pomenilo neprestano iskanje in odkrivanje. Truditi se je morala, da je videla smisel v vsem, kar se je dogajalo, kar je videla in doživela ob svojem in Božjem Sinu.

Obisk angela je postavil tudi njen odnos z zaročencem Jožefom v krizo, ki se je končala šele s posebnim Božjim migljajem Jožefu, naj vzame nosečo Marijo k sebi. Marija se je z vsem tem pripravljala na zanjo še zmeraj skrivnostno rojstvo otroka. Tudi ko ga je rodila, ni mogla vsega razumeti. Zato je veliko premišljevala. K temu so pripomogli tudi pastirji, ki so ji prinesli oznanilo angelov in slavili Boga za ta prihod (Lk 2,18–20).

Veliki Božji dar ji ni odvzel napora vere. Tudi ona je lažje sprejela velikega Boga kakor živela z njim v svojem telesu in ga zrla pred seboj v pastirskih jaslih. Toda zmogla je iti po tej poti vere, ker je znala ponižno in

občutljivo odgovarjati na Božje delovanje. Vera je razširila njen pogled (Lk 1,45). Vedno bolj je tiho poslušala in premišljevala Njega, ki je vstopil v njeno življenje kot njen otrok in učlovečeni Bog. Vsakdanja srečanja z njim so krepila njeno vero in jo naredila za pričevalko nove Božje bližine.

Pri tem pa ni bila zanemarljiva vloga pastirjev. Čudno bi bilo, ko bi Bog dopustil, da bi veliko rojstvo šlo mimo neopazno. Navdihnil je pastirje, ki so ponoči bedeli pri čredah, da so se odpravili na poljane pri Betlehemu. Ljudje, ki niso imeli kaj izgubiti, so pustili svoje črede in se veselo odpravili k hlevu z Božjim razodetjem. S spoštljivostjo preproste vere so se približali temu dogodku in odkrili v otroku Zveličarja sveta, kakor jim je bilo napovedano po angelu. Ljudstvo je spalo, oni pa so sprejeli evangelij in se potem z veseljem vrnili ter oznanjali vsem, ki so jih srečali (Lk 2,10–11). Ponižnost srca je pogoj za sprejetje Božje navzočnosti v človeku Jezusu. Deviška mati in ubogi pastirji morejo prepoznati Boga v jaslicah in revni družini z majhnim otrokom (Lk 2,13).

Pastirji so pripovedovali, kar jim je bilo povedano o otroku, kar so videli, slišali in doživeli. Ljudje so jim prisluhnili in slavili Boga. Po strahu se je vanje naselila vera, po poslušanju angelskega oznanila so prešli k pričevanju. Vse to pa jih je pripeljalo k molitvi in slavljenju. Resnični vernik je ubog v duhu in poslušen Božjim naročilom, naredi to, kar mu naroči, in za vse hvali Gospoda. Kdor sreča Marijo, postane molivec, ker začudeno spozna, da je otrok v njenem naročju Božji Sin.

K premišljevanju Božjega delovanja v nas moramo pristopiti na Marijin način. Tako bomo gledali na dogajanje z naklonjenostjo in usmerili svoj pogled na Jezusa, ki nam ga bo ona približala. Ta skrivnost zahteva molk, le tako more spregovoriti srce. Če bomo budni, ko se bo to zgodilo, bomo gledali vanj z Marijinimi očmi in njenim odnosom. Ne bomo ga zamudili, ko se bo v nas rodil.

*Gospod Bog, ko gledamo svoje življenje, vidimo,
da hodiš z nami, kakor si spremljal mater Marijo.
Ko si nas poklical, nam nisi povedal,
kam nas boš vodil in kaj boš od nas zahteval.
Dal si nam začetek, vse drugo je bilo
v zaupanju tvojim načrtom in presenečenje.
Marsikaj si zahteval od nas in hvaležni smo ti,
da nas nisi prestrašil, kaj vse bomo morali storiti
da se ne bi obrnili in odšli.*

*Veselimo se, da nadaljuješ delo oznanjenja
med malimi in preprostimi.
Prosimo te, da bi znali sprejemati vse,
ki prihajajo k nam in jim pomagati,
da bi v njih videli obraz tvojega Sina,
ki gleda s preprostimi očmi otroka.*

*Naj bo Marija naša učiteljica te duhovne bližine,
da bomo presegli nemoč telesnega
in razumskega pogleda
ter gledali na dogajanje z notranjo lučjo srca.
Tako bomo prišli do bistva stvari in dogodkov
ter se odprli za veliko hvalnico tvoji ljubezni,
ki vse združuje in povezuje po navzočnosti tvojega
Sina med nami.*

4. VERA IN SPREJETJE BOLEČINE

Lk 2,32–39

Nazareška družina je nesla prvorojenega otroka Jezusa v tempelj, da bi ga darovala Bogu in ga odkupila s preprostim darom, kakor je bilo v navadi. Marija pa je morala izpolniti postavo, ki je predvidevala očiščenje matere po porodu. Starši so sprejeli darovanega otroka, bil je član njihove družine in so ga z vso ljubeznijo zavarovali, v resnici pa je bil njegov oče Bog; On je hotel njegov prihod na svet in ga omogočil po tej družini.

Jezus otrok je prišel v tempelj, ki je kraj posebne Božje navzočnosti. Njegov prihod predstavlja izpolnitev dolgo pričakovanega upanja, ki ga je izrazil starček Simeon, ki je blagoslovil otroka in v imenu duhovnega Izraela zapel pozdrav Gospodovemu Mesiju. Njemu je pritrdila še prerokinja Ana, ki je redno prihajala v tempelj in slavila Boga za ta dogodek.

Jezusovi starši so mislili, da so s tem izpolnili zaupno jim poslanstvo in bo odslej življenje njihove družine teklo mirno. Toda ob tem svečanem in lepem trenutku so dobili drugačno napoved. Starček Simeon je Mariji napovedal, bo njeno življenje presunil meč bolečine (Lk 2,35). Spremljati bo morala sina v njegovem trpljenju in tragičnem koncu (Lk 2, 34). Zavrnitev od Izraela bo namreč prizadela tudi njo, ki bo moralo živeti njegovo rano in bolečino. Kdor se enkrat prepusti Bogu, ne more več hoditi v življenju sam, ampak ga On usmerja in vodi.

Dogodek darovanja v templju kaže, da se Božje povabilo spremeni v pot in trud vsega življenja. V Jeruzalemu je Marija darovala Bogu otroka svoje pokorščine in prejela novo nalogo, ki bo še večji napor in bolečina. Tokrat je ni nihče vprašal za pristanek, Bogu se je namreč že dala na voljo. Meč je sporočilo materi služabnici. Bog se približa človeku tako, da zajame vso osebo in vse moči. Cena ljubezni je trpljenje. Zato je toliko ljudi strah, da bi se srečali z Bogom. Hitijo mimo njega, da ne bi kaj zahteval od njih. Toda to je samo odlaganje. Če želimo, da bi nas uporabil, moramo sprejeti tudi težo križa, ki je orodje za spreminjanje sveta.

Pri tem naporu je treba ostareti, saj je pečat zvestobe v potrpežljivosti. Simeon in Ana sta pričakovala dan srečanja z Odrešenikom. V tej naravnosti sta se postarala, vendar nista izgubila upanja. Zato sta tudi mogla v Jezusu prepoznati pričakovanega Mesija. Vera nam pomaga ohraniti budne oči, da moremo v različnih življenjskih okoliščinah odkriti obličje Odrešenika. Tako pričevanje nas bo napolnjevalo z upanjem in prinašalo našemu življenju novega duha. Marija nam bo pri tem pomagala in nas vodila k spreobrnjenju, da bomo resnično svobodni za to srečanje. Ko bomo srečali Jezusa, bo to srečanje povrnilo ves trud in vsa pričakovanja.

Gospod Bog, ko mislimo,
da smo že opravili, kar si nam naložil.
nas pogosto postavljaš pred nove naloge.

Pokažemo ti, da smo opravili svoje poslanstvo,
ti pa nam odpiraš nove in bolj zahtevne poti,
o katerih se nam niti ne sanja,
kako jih bomo prehodili.

Mariji si v templju spregovoril po dveh starih ljudeh,
ki sta ji odkrila pot trpljenja
in preizkušnje ob njenem otroku.
Prosimo te, daj nam znamenje ali nam pošlji ljudi,
da nam bodo pokazali, kaj želiš in kam nas boš vodil.

Marsikdaj vidimo, da spremljata življenje tistih,
ki so se ti izročili, bolečina in preizkušnja.
Zdi se nam, da tako povračilo ni pravično,
zato tudi ni lahko nadaljevati te poti.

Toda tvoj Sin se je napotil prav v to smer,
ki je polna težav, nasprotovanja in bolečin,
in jo želi prehoditi tudi z nami.
Naj pri tem posnemamo Marijo,
ki je šla naprej s slutnjo meča,
kakor ji je napovedal starček Simeon
Gospod Bog, pomagaj nam,
da bomo ostali zvesti za vsako ceno,
saj ti nikogar ne preizkušaš čez mero njegove ljubezni.

5. IZGUBITI DRUŽINSKO BLIŽINO BOGA

Lk 2, 41–52

Marija je v življenju globoko doživljala Božjo in Jezusovo bližino, kljub temu pa je morala ves čas hoditi naporno pot vere. Pomenljiva je izkušnja romanja v Jeruzalem za veliko noč, ko je bil Jezus star dvanajst let. Skupaj z drugimi so potovali in prav tako se skupaj vračali v Galilejo. Ob tem je Jezus še ostal v templju, starši pa tega dolgo niso opazili. Jezus je s to odločitvijo pokazal oddaljevanje od svoje družine, kar se je še poglobilo v času njegovega javnega delovanja v Galileji.

Jezusovi starši niso v odraščajočem otroku videli nič posebnega, evangelist Luka pa je posebej pozoren, da je Jezus tokrat prvič izjavil, da je Božji Sin. Starši so ga dolgo iskali in ga naposled našli v templju med učitelji postave, ki so strmeli nad njegovo modrostjo. Prav ti bodo čez nekaj let njegovi nasprotniki in ga bodo obsodili na smrt, ker ne bodo mogli sprejeti, da je Božji Sin.

Marija mu je z bolečino povedala, kako sta ga z Jožefom iskala. Ni mu očitala, da se je izgubil, ampak je želela vedeti, zakaj jima je to storil (Lk 2,48). Lahko nas preseneti, da Marija ni pomislila na to, kar je o njem slutila že od začetka, ko ji je angel razodel, da bo rojeni otrok Sin Najvišjega (Lk 1,33). Marija je tu doživljala dvojno bolečino, da se ji je izgubil sin in da ima drugega Očeta, ki mu daje prednost. Kljub temu je sprejel Marijino gra-

jo in se vrnil v Nazaret ter jima bil pokoren (Lk 2,51). Marija ga je še naprej vzgajala, prav tako pa je v veri spremljala sinovo pot. Postajal je samostojen, v Mariji pa je rasla tiha slutnja, da bo prišel dan, ko bo zapustil družinsko ognjišče in se posvetil svojemu poslanstvu.

Spomin na Marijo, ki je na romanju v Jeruzalem izgubila svojega sina, je v tolažbo številnim materam, katerih otroci so izgubili vero in odšli po svoje. Tu se srečujemo tudi z izkušnjo vernikov, ki ne doživljajo navzočnosti Boga in Kristusa. V duhovnem življenju je ta izguba boleča, vendar marsikdaj pomeni pomemben korak na poti vere, da se vera prečisti in ovrednoti, da ga še bolj iščemo ob spominu na trenutke, ko smo okušali njegovo bližino. Med Bogom in človekom more priti do nesporazumov, nestrinjanja in obtožb. Celo praktični verniki doživijo božjo odsotnost. Za to so različni vzroki, Bog pa čaka, da se nam razodene potem, ko ga bomo začeli bolj zavzeto iskati in ceniti trenutke njegove bližine. Ob Mariji spoznavamo, da ni najhuje izgubiti Boga, ampak to, da ga ne iščemo. Treba ga je iti iskat tja, kjer smo ga izgubili, in spraševati po njem pri tistih, ki živijo z Njim. Če ga bomo iskali, se nam bo gotovo spet približal. V tem iskanju bomo poglobili svojo vero kakor Marija.

Marsikdaj se na Božjo navzočnost preveč navadimo, zdi se nam samoumevna in nam ne pomeni veliko. Vendar jo lahko hitro izgubimo. Zato moramo postati spremljevalci Marije pri njenem iskanju, deliti z njo žalost in bolečino ob izgubljenem Jezusu, pa tudi veselje, ko ga je zopet našla. Kdor ljubi, išče in trpi zaradi izgube. Boga

moremo vprašati, zakaj se nam je umaknil. Najhuje pa je, da se na njegovo odsotnost navadimo in ga ne iščemo več. Navsezadnje pa se moramo zavedati, da se Jezus nikoli ne izgubi. Saj ni le Marijin sin, ampak tudi Božji Sin. Ta skrivnost je presegla Marijin um, a našla prostor v njenem srcu. Če bomo ohranili spomin na dogodke, ko smo ga srečali in se nam je približal, nam bo pomagal iz njih živeti. To je zvestoba, ki vzdrži.

*Gospod Bog, dopustil si, da je šla Marija
skozi hudo preizkušnjo, ko je izgubila sina Jezusa.
Čudimo se tvoji pedagogiki, ki krepi našo vero,
da znamo bolj ceniti to, kar imamo.
Priznavamo,
da bi morali biti bolj pozorni na tvojo bližino
in dejavno razvijati prejete darove.*

*Kakor Marija iščemo tvojo ljubečo navzočnost,
strah nas je, da bi te za vedno izgubili.
Oživljamo nekdanje izkušnje, lepe in težke
ter pri tvojih prijateljih povprašujemo, kje bi te našli.*

*Gospod, povej nam, da te bo tisti, ki te izgubi,
znova našel.
Zahvaljujemo se ti za vse trenutke nemirnega iskanja
in blago zavest,
da si ti naš najdražji gost in spremljevalec.
Naj se tvoja luč
nikoli več ne oddalji iz doma našega srca.*

6. DOMAČNOST Z JEZUSOM PRI POSLUŠANJU BOŽJE BESEDE

Lk 8,19–21

V času Jezusovega javnega delovanja omenja evangelist Luka Marijo le dvakrat: ko je skupaj s sorodniki obiskala Jezusa (Lk 8,19–21) in v povezavi z ženo, ki je blagrovala mater, da ima takega sina (Lk 11,27–38). Marija ni spremljala Jezusa v njegovem oznanjevanju Božjega kraljestva po Galileji; skrbela je za dom in ga podpirala s svojo molitvijo in skrbjo. To je še posebej pokazala, ko ga je obiskala skupaj s sorodniki. Pri Luku sledi ta obisk razlagi prilike o semenu in priliki o svetilki (Lk 8,4–10), kjer je v ospredju pomen sprejemanja Božje besede.

Ko so prišli obiskat Jezusa sorodniki in njegova mati, je govoril množicam. Zaradi velikega števila ljudi niso mogli priti do njega. Eden izmed učencev mu je sporočil, da so tam in ga želijo videti. Jezus je odvrnil, da so njegova mati in bratje tisti, ki poslušajo Božjo besedo (Lk 8,21). S tem je nekako zavrnil prvenstvo sorodstva po krvi in izpostavil novo, duhovno sorodstvo prek poslušanja in uresničevanja Božje besede. Zanj je odločilna skupnost z ljudmi, ki izpolnjujejo Božjo voljo. Ob Jezusu se je porajala nova družina bratov in sester, ki jo je povezovala skupna pot vere.

Marsikomu se zdi čudno, da Marija ni hodila z Jezusom po Galileji. Prav tako je čudno, da ni razume-

la Jezusa pri njegovem oznanjevanju, zlasti ne njegove vneme, s katero je hodil od kraja do kraja in delil bogastvo Božjega usmiljenja. Pri tem se je treba zavedati, da pot vere traja vse življenje in da tudi Marija ni vedno razumela vsega Jezusovega delovanja ter odločitev. Ves dogodek je imel grenak priokus, ker je Jezus svoje domače zavrnil javno, zato med njimi ni bil dobro zapisan.

Jezus je imel pred sabo oznanjevanje Božjega kraljestva, v katero je zajel tudi spreobrnjenje domačih, prijateljev in celo staršev. Pri tem pa jim je morala pomagati Božja beseda, ki je bila opora za njihovo življenje in odločitve. Jezus je ustvarjal nove družinske vezi z vsemi, ki so imeli za Očeta Boga, ga poslušali in želeli uresničiti njegove zahteve. Temeljni je odnos z Bogom, kako se trudimo, da bi živeli iz njega in postali Jezusova družina. On ima rad tiste, ki so pokorni Bogu in uresničujejo njegovo besedo.

Čeprav je Jezus na neki način zastrl Marijin privilegij, da je njegova mati, in zavrnil svoje sorodnike po krvi, je dal Mariji še drugo čast in hvalo, ker je postala njegova mati po poslušanju Božje besede in je vse življenje zvesto vztrajala na tej poti. Da je mogla uresničiti, kar je Bog hotel od nje, se je odpovedala drugim željam in načrtom, prav tako tudi nekaterim materinskim čustvom. Zato se je hranila z Božjo besedo in bila pokorna Božji volji. Tako se je med materjo in sinom rodila nova bližina. Jezusova družina se poraja med tistimi, ki so pokorni Očetovi volji. Le služabnik more postati sin, brat in mati (Heb 5,7–8).

Ker je naša volja odvisna od poslušnosti Božji volji, najdemo v njej svoje polno uresničenje. Tu imajo svoj temelj tudi naši medsebojni odnosi. Bogu in bratu je blizu tisti, ki ga posluša. Služabnik sprejme Boga za domačina. Zato nas češčenje Marije ne more oddaljiti od Boga in ljudi. Čim bliže smo Boga in uresničujemo njegovo voljo, tem bolj postajamo bratje in sestre med seboj ter domači z Marijo, ki ni le Jezusova, ampak tudi naša mati in pomočnica na poti vere.

*Nebeški Oče, podaril si nam družino in prijatelje,
da se podpiramo
in smo si blizu v lepih in težkih trenutkih.
Tudi tvoj Sin je bil deležen topline doma
in širše družine,
ki je zanj skrbela in mu pomagala
skupaj z njegovo materjo.
Ko pa so ga obiskali
in se mu zaradi množice niso mogli približati,
jih je zavrnil in rekel,
da so njegova mati in bratje tisti,
ki poslušajo in izpolnjujejo Božjo besedo.*

*Jezus ni želel odpraviti družinskih odnosov,
le povzdigniti jih je hotel na raven vere
in poslušanja Božje besede.
Ta beseda odmeva med nami in ko se uresniči,
požene nove vezi z Jezusom in njegovimi učenci.*

*Gospod Bog, pomagaj nam,
da bomo pozorni poslušalci Besede
in ob njej gradili odnose z brati in sestrami,
ki nam jih pošiljaš.
Ne dovoli, da bi naša lenoba in nezanimanje
oviralo sprejemanje in uresničevanje tega,
kar želiš od nas.
Tako se bo rodila nova skupnost po tvoji volji
in nam boš podaril svojo naklonjenost
in notranji mir.*

7. VERA IN ZVESTOBA JEZUSU V VSAKDANJEM ŽIVLJENJU

Jn 2,1-11

Evangelist Janez predstavi Marijo na svatbi v Kani, kjer se je tudi Jezus prvič javno razodel in pokazal učencem svojo božanskost. V Kani se je pokazala Marijina vera in tudi vera učencev, ki so začutili, da je Jezus Božji človek. Ta prvi čudež se je zdel čuden zlasti učencem Janeza Krstnika. Janez je bil asket in ni jedel ne pil (Mt 11,18), Jezus pa je svoje učence najprej pripeljal na svatbo. Ta predstavlja novi mesijanski čas, v katerega vstopa človeštvo z Jezusovim prihodom. Učencem je pomagal, da so začeli graditi svojo vero in odločitev, da mu bodo sledili.

Kjer je navzoča Marija, se tudi Jezus ne zakasni in hitro vstopi v dogajanje; prav tako se usmerijo k veri tudi njegovi učenci in mu začnejo zaupati. Tudi če se Jezusu zdi, da še ni prišel čas njegovega javnega delovanja, ga Marija k temu spodbudi in pomaga ljudem, da se rešijo stiske. Ona je v ozadju njegovega delovanja, vendar je njena vloga pomembna, ker s svojo nežno pozornostjo in zaupljivo pa tudi vztrajno zvestobo, izprosi od Jezusa, da naredi čudež. Tako pomaga ljudem pripraviti praznik Jezusovega delovanja in odpreti nov čas vere.

Jezus ni bil takoj pripravljen odgovoriti na njeno prošnjo. Marijo je nagovoril z besedo 'žena' in ji s tem povedal, da sta na različnih ravneh in da v teh stvareh ne more biti med njima odnos mati sin. Z odgovorom, da

še ni prišla njegova ura, je pokazal, da mora slediti drugemu redu dogajanja, Očetovi volji. Marija pa ga je prosila za nekaj vsakdanjega, za vino na svatbi, da bi rešila sramote mlado družino. Jezus jo je povabil, da bi gledala na dogajanje z Božjimi očmi in poglobila svojo vero.

Marija je na to odgovorila z vsem zaupanjem. Služabnikom je naročila, naj storijo, kar jim bo naročil Jezus (Jn 2,5). Marijino zaupanje je tako pripravljalo Jezusovo odločitev, da je naredil čudež in spremenil vodo v vino. Služabniki so to opazili in tako se je Jezus v Kani razodel kot resnični ženin človeštva (Jn 2,10), učenci pa so v njem začutili moč Božje slave (Jn 2,11).

Marija ni v središču pozornosti, navzoča pa je tam, kjer obhajajo praznik, in pomaga ljudem, da bi lepo praznovali. Jezusu pomaga odkriti potrebo po pomoči in prav tako napoti k njemu služabnike. Pomenljivo je, da je po tem dogodku šla Marija iz Kane v Kafarnaum skupaj s prvo skupino učencev, ki so postali verniki. Marija je tam, kjer so rojeva vera učencev.

V življenju moramo dati prostor Mariji. Ob njej moremo na preprost način odkriti vse, kar nam manjka in kje potrebujemo novih moči. Pomembno je, da jo povabimo v težke trenutke, pa tudi, ko nam je lepo, da nam nikoli ne bi zmanjkalo vina ljubezni. Praznik je izraz izpolnjene človeškosti, kjer zaživimo, kar smo. Marija je blizu pri našem praznovanju in nas s svojo materinsko pozornostjo in molitveno priprošnjo usmerja k Jezusu. Ona bo tudi za nas plačala ceno naše prošnje, s katero ga bo premaknila, da nas bo uslišal. Tako se ob Mariji

krepijo tudi naša vera in zvestoba, svoboda za novo darovanje in veselje, zlasti pa postajamo Jezusovi učenci in hodimo za njim v življenju.

*Gospod Bog, zahvaljujemo se ti,
da je Jezus po naročilu svoje Matere
začel javno delovati,
ko je pomagal mladi družini,
da ni doživela sramote in poloma.
Tedaj so se učenci prvič zbrali okrog njega
in se je ob veselju na svatbi
začela rojevati nova družina.*

*Tudi mi prosimo Marijo, naj nas spremlja na poti,
ko bomo šli v življenje kot Jezusovi učenci.
Obljubljamo ji, da ne bomo zavračali rešitev,
ki nam jih bo ona pokazala, in se bomo
na poti k veliki uri odrešenja
z zaupanjem obrnili k Jezusu.*

*Daj nam Svetega Duha, da bomo ubogali Marijo
in bomo tam,
ker bo Jezus storil čudež po njenem namigu.
Tako se bo razodela njegova slava,
kakor se je to zgodilo na svatbi v Kani.
Z Marijo okrepimo svojo vero,
da bomo vselej odprti za Jezusov prihod.*

8. MARIJA VERUJE V TEMINI KRIŽA

Jn 19, 25–27

Jezusovo trpljenje in njegova smrt na križu sta pokopala vero mnogih učencev. V svojem strahu in razočaranju so se oddaljili. Povsem drugačno ozračje zaupanja opiše evangelist Janez tik pred Jezusovo smrtjo. To je zaupni pogovor, duhovno dogajanje med križanim Jezusom, njegovo materjo in ljubljениm učencem. V blatu človeške nemoči in ob krikih privoščljivega nasilja sijajo žarki Božje rešitve.

V teh trenutkih niso več pomembni človeški načrti in odnosi, ampak le načrt odrešenja, ki ga uresničuje umirajoči Jezus. Govori le on, ob njem pa sta ljubljени učenec in njegova Mati, ki sprejemata njegovo zapuščino. Ob njem so le tisti, ki v globini čutijo njegovo ljubezen in v pokorščini sprejemajo njegovo sporočilo. Jezus kliče Marijo z imenom 'žena', ker predstavlja novo ljudstvo, ki se bo rodilo iz njene vere. Janez sprejme Marijo k sebi kot svojo mater, Marija pa sprejme Janeza za svojega sina namesto umirajočega Jezusa. Marija postane mati nove skupnosti verujočih, ljubljени učenec pa jo vzame na svoj dom, da bi delila z njim izkušnjo vere in zvestobe do konca. Pomembno je obujati zvestobo, ki gre čez vse preizkušnje! Marija nas pri tem podpira, kaže nam nezlomljivo zvestobo do Jezusa.

V življenju je treba sprejeti tudi težave, nasprotovanja, zapuščati načrte in osebe ter pričakovanja. Toda nad

vsem sije zvestoba. Stopiti moramo pod križ in z Jezusom prehoditi pot teme in izgube. Pri tem nas spremlja Marija z globoko izkušnjo vere. Na križu se je razodela globina Božje ljubezni, v katero verujemo in zaradi katere smo zvesti, tudi ko odpadejo vsi zunanji razlogi. Marija nam tu pomaga s svojo izkušnjo vere in zvestobo, ki se ni zlomila, ko je bilo že vse odpisano. Dokler bodo učenci pripravljeni slediti Jezusu do njegove smrti na križu, bo ob njem tudi njegova Mati, ki je z njim delila bolečino ločitve in praznino, ki je nastala. Marija nam bo tudi pomagala prenašati pohujšanje križa in ohraniti vero, ki se mnogim sesuje. Ob njej ne bomo spraševali, zakaj in kakšen je Bog, ki to dopusti. Čeprav bo težko, bomo stopili pod križ in z Jezusom spremenili bolečino v dar za novo življenje.

Kdor bo sledil Jezusu do smrti, bo prejel poseben prostor v Marijinem srcu. Njeno poslanstvo od križa naprej je sprejemati brate njenega sina, biti Mati vseh vernih in jih krepiti z junaškim pogumom vere. Jezus želi, da bi sprejeli Marijo na svoj dom, da bi prepletala naše dneve, opravila in molitve. Ob njej bosta zvestoba in pokorščina podpirali novo družino, postali bosta nov slog skupnega življenja. Materinstvo in sinovstvo, ki sta se iz njegove zapuščine rodila v pokorščini Jezusovi volji, bosta temeljno ogrodje vere in življenja v krščanski skupnosti. V njej bo Marija vedno odprta, da sprejme vsakega učenca, ki stopi na pot zvestobe do konca. Jezus je namreč zaupal svojo mater tistemu učenci, ki je bil pripravljen ljubiti, tako kot on, tudi za ceno najhujšega nasprotovanja in smrti.

*Nebeški Oče, premišljujemo kruto dogajanje
ob križu tvojega Sina.*

*V največji bolečini stojita tam njegova mati
in ljubljene učenec.*

*Prosimo te za milost,
da bi mogli spremljati žalostno Mater,
da nas bo ona spremljala v času naše preizkušnje
in trpljenja.*

*Gospod Bog, odpusti nam, če nismo vedno želeli,
da bi hodila z nami Marija
in nas podpirala v zvestobi do konca.*

*Naj bomo njeni otroci,
ki smo se rodili pod križem tvojega Sina,
ona pa naj v nas najde drugega sina namesto Jezusa.*

*Zato naj nikoli ne podvomimo v tvojo ljubezen.
Sklanjanj se v naše dneve in nam pomagaj,
ko bo težko,
zlasti pa naj nam bosta Jezusov križ
in Marijina ljubezen
vir nezlomljivega upanja za življenjsko potovanje.*

9. STEBER VERE IN ZVESTOBE V NOVI SKUPNOSTI

Apd 1,12–14

Marija v molitvi med apostoli je zadnja podoba, ki nam jo je ohranila prva Cerkev. O njenem kasnejšem življenju ne govori Sveto pismo, vendar ta dogodek ni nepomemben. Govori o tem, kako je Marija živela v prvi krščanski skupnosti. Evangelist Luka nam kaže, kje je njeno mesto in kje jo moremo iskati. Marija je v družbi apostolov in moli skupaj z njimi za prihod Svetega Duha. Resnična vera vodi k skupnosti in povezanosti, kjer se krepi misijonarski polet. Apostole je čakal ves svet, kraji na koncu zemlje, da jim ponesejo veselo oznanilo o Jezusu Kristusu in njegovem odrešenju. Da bi zapustili svoje domove in se navdušeno odpravili v različne dežele z oznanilom o Jezusu Kristusu, je bil potreben še Božji poseg in moč Svetega Duha. Marija moli z apostoli, da bi se odločili za ta veliki misijon. Misijonsko delovanje raste ob Božjem klicu in Marijinem materinskem spremljanju.

Sprejeti Marijo v svojo družbo pomeni računati na njeno molitev, ki je zaupljiva, zvesta in združuje. Ob Mariji dobi molitev apostolov novo moč, zlasti ker še vedno čutijo žalost in nemoč zaradi Jezusovega odhoda. Marija pa jih povezuje v molitvi, da je enodušna in odprta za vse, kar bo prišlo. Seveda Marija ne more nadomestiti Jezusa, ampak jih odpre za njegovo novo navzočnost v Svetem Duhu. Čas pričakovanja se spre-

meni v povezanost in navdušenje prve skupnosti. Ob Mariji se apostoli še bolj zavedo, da bodo mogli le z živo skupnostjo izpolniti Jezusovo misijonsko naročilo. Zato nadomestijo prazno mesto z izvolitvijo apostola Matija. K temu jih nagne branje Svetega pisma.

Marijina navzočnost je pomembna pri življenju prve Cerkve in njenega misijonskega delovanja. Učenci čutijo ob sebi Marijino molitev in ljubezen, ki jim pomaga pozdraviti rane Jezusovega odhoda. Tudi današnji misijon potrebuje tako molitveno skupnost z Marijo, da bo mogel oznanjati, da je Jezus vstal od mrtvih in živi. V skupni molitvi z Marijo se krepi pričakovanje prihoda Svetega Duha in graditev cerkvene skupnosti. Ona že ima to izkušnjo, ve, kaj je krst v Svetem Duhu in pomaga učencem, da se mu odprejo. Njihova naloga je, da se kljub negotovosti, nemoči in strahu naslonijo na trdnost Marijine vere in v molitvi pričakajo novi binkoštni prihod Kristusa v svet. Marija nam pomaga pri odpiranju Svetemu Duhu, krepi našo vero, da postajamo pogumni pričevalci vstalega Kristusa v svetu, ki je nasproten njegovi življenjski žrtvi in skupnosti učencev. Marija daje našemu pogumu nove korake vere in zvestobe. Pomaga nam napolniti Jezusovo odsotnost, da postanemo dejavni v njegovem Duhu in se borimo proti vsem skušnjavam, da bi odstopili od zaupanega nam poslanstva. Ob Mariji je živ Jezusov Duh, ki odpravlja naše strahove in nemoči, zlasti pri novih začetkih. Tako moremo vedno bolj postajati Jezusovi učenci v času, ki nas kliče na veliki misijon v svetu in tudi v naši domovini.

*Nebeški Oče, zahvaljujemo se ti za Marijo,
da si jo povabil v našo krščansko skupnost,
da bi delila z nami življenje, naloge,
molitev in upanje.*

*Sprejeli bomo svet kot veliko polje evangelizacije
in prosili Marijo, naj nas spremlja na poteh do ljudi,
da bomo ob njej premagali strah in nemoč.
Z Marijo želimo biti zvesti pričevalci Vstalega,
da ne bomo nikoli sami
pri graditvi Božjega kraljestva.*

*Gospod Bog, hvala za Marijo, ki je velika žena vere
in nas podpira v pričakovanju prihoda Svetega Duha.
Obljubljamo ti,
da bomo ob njej poživili naše skupnosti
in jih spremenili v binkoštno dvorano,
da se bo začel v svet širiti ogenj Svetega Duha,
ki ga bomo po njeni priprošnji prinašali tja,
kjer ga najbolj potrebujejo.*

Pri pripravi teh misli so mi pomagali
razni duhovni pisatelji, zlasti Juan José Bartolomé,
Carlos Mesters in Gabriella Grossi.

KAZALO

1. Poklicana od Boga Rešitelja	3
2. Poslana, da služi bližnjemu in slavi Boga.	7
3. Gledati Boga v svojem življenju	11
4. Vera in sprejetje bolečine	15
5. Izgubiti družinsko bližino Boga	19
6. Domačnost z Jezusom pri poslušanju Božje besede	23
7. Vera in zvestoba Jezusu v vsakdanjem življenju	27
8. Marija veruje v temini križa	31
9. Steber vere in zvestobe v novi skupnosti.	35

